

ΦΑΛΑΜΑΝΑΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟΥ ΑΝΡΙ ΚΟΝΣΙΑΝΣ

Η ΕΦΕΥΡΕΣΙΣ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου καὶ τέλους).

Ἡ καταχνθονία συνοδεία τοῦ Σατανᾶ, τοῦ Θανάτου, τῆς Πανοικτίας, τοῦ Πολέμου, τῆς Πείνας, τοῦ Τύφου, τῆς Ἐπιληψίας κ.λπ. διέτρεξε τὸ διάστημα γρηγορώτερα κ' ἀπὸ τὸν ἀνεμοστρόβιλο, καὶ πέρασε πάλιν ἀπὸ τῆ Μεγάλῃ Βρεταννίᾳ, τὴς γήσιος Φερῶν καὶ τὸν Πανωκεανὸ Ὠκεανὸ. Ἐκεῖ ὁ βασιλεὺς τοῦ Σκότους μάλιστα ἐδίωκεν ἕνα μεγάλον ἄνθρωπον, κάταστρο ἀπ' τοὺς αἰώνιους πάγονας, ἔδωσε τὴ διαταγὴν εἰς πνεύματα τῆς Κολάσεως νὰ σταματήσουν.

—Κιττάζε ἐκεῖ κάτω, ἀγαπητέ μου ἐξάδελφε, εἶπε ὁ Διάβολος στὸ Θάνατο, αὐτὸ τὸ μαῖον σημάδι, πῶς ἀπὸ τὸν ποταμὸ τῆς Λάβας ποὺ κολιέει πρὸς τὴν Ἀνατολήν. Εἶνε ἕνα ἡμίστειο, σβυμένο ἀπὸ αἰῶνες τώρα. Μέσα στὸν κρατῆρα του εἶνε τὸ ἔργαστήριον μου.

Δὲν εἶχε τελειώσει ἀκόμα τὰ λόγια του καὶ ἡ καταχνθονία συνοδεία ἔφτασε στὴν ἀκρὴ τοῦ βαράθρου, μπῆκε μέσα καὶ σὲ λίγο βρισκόταν στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ κρατῆρος. Ἀπολυθόμενος ἀπὸ τὸ Θάνατο, ἀπὸ τὰ πνεύματα τῆς Κολάσεως, ἀπ' τὴς ἀρρώστειες, τὴς μύστιγες, τὴς κακίες καὶ τὰ ἐγκλήματα, ὁ Σατανᾶς ἀνοῖξε τὸ ἔργαστήριόν του καὶ διέταξε τὸν Ἀσταρώδ του, ἱερασιπότη του, νὰ φοιτῆσθαι τὸ πλῆθος.

Τὸ ἔργαστήριον τοῦ Σατανᾶ περιεῖχε λογιῶ-λογιῶ ἔξοτανὰ καὶ ἀλλόκοτα πράγματα. Ὑπῆρχαν ἐκεῖ μαυισμοί, μαύρα ζῶα, φανταστικοὶ πολέμοι, προκαταλήψεις, σκελετοὶ, ἔρματα κ.λπ. Ὁ Θάνατος ἄρχισε νὰ περιεργάζεται μὲ ἰνδιαιρέτην ὄρα αὐτὰ. Ἀνεργώσθη πρῶτον ἀπ' ὄρα τὸ περικείμενον τοῦ φειδιού, μὲ τὸ ὅτιον παρουσιάσθηκε στὴν εἶνα ὁ Διάβολος καὶ τῆς ἐπροσέφερε τὸ μῆλον τῆς γνώσεως, λίγη στάχτη ἀπὸ τὰ Σόδομα καὶ τὰ Γόμορα, κλεισμένη μέσα σ' ἕνα πολυτελέστατον κοῦτι, τὸν τελευταῖον ἀναστενναγμὸ τοῦ Κοιμωτοῦ μέσα σ' ἕνα μπουκάλλι, τὴ σπάθη τοῦ Δαυὶδ, τὴ σφύρα τοῦ Ἡρακλείου καὶ τὴν τρίαινα τοῦ Ποσειδῶνος, τὸ κεφάλιν τῶ Μινωταύρου, ἕνα δόντι ἀπ' τὸ Λεβιάθαν ποὺ κατέπιε τὸν προφήτη Ἰωνᾶ κ.λπ. κ.λπ.

Ἦταν ἀπορορηγμένον σ' ὄρα αὐτὰ τὰ ἀλλόκοτα πράγματα, ὅταν τὸν ἀπέλασε ἡ φωνὴ τοῦ Σατανᾶ :

— Ἀσταρώδ, ἔλεγε στὸν ἱερασιπότην τοῦ ὁ βασιλεὺς τοῦ Σκότους, φέρε γρήγορα τὸ λαμπάκι καὶ τακτοποιήσε τὰ ὄρα ὅπως πρέπει... Βοήθησε με νὰ χρισθὸ τὸ μῆλον μέσα στὸ καζάνι... Ποῦδ κατὰ. Καὶ τώρα βάλε φωτιά, ποῦδ φωτιά ἀπὸ κάτω.

Ὅρα αὐτὰ ἔγιναν ποῦδ γρήγορα. Σὲ λίγο τὸ καζάνι ἔβραζε δυνατὰ καὶ ἔνας ἐλαφρὸς ἄνεμος, σὴν νὰ γινόταν στάλα-στάλα κάτω ἔγρη, ἀκούστηκε στὴν ἄλλη μερὰ τοῦ ἔργαστηρίου, σ' ἕνα δοχεῖο ποὺ συγκοινωνοῦσε μὲ τὸ καζάνι. Ἐπειτα ἀπὸ λίγη ὄρα ὁ Σατανᾶς γέμισε ἕνα φιαλίδιον ἀπ' τὸ ἔγρη ποῦδ βράζε καὶ διηλύετο.

—Τὸ βλέπεις αὐτὸ; εἶπε στὸ Θάνατο. Ἀγαπητέ μου ἐξάδελφε, αὐτὸ ἐδῶ τὸ ἔγρη, ποὺ ἴσασε τώρα δὲν τὸ ἔξωτον οἱ ἄνθρωποι, εἶνε τὸ δηλητήριον ποὺ ζῆτοισα νὰ βροῦ τὸσον χαρὰ. Εἶνε τὸ θανατοποῦδ ἐπιληψίον, ποὺ θὰ ἐξασκεῖται στὸ Θάνατο καὶ στὴν Κόλασιν τὴ δύναμιν καὶ τὴ δόξα... Σὺδὸς τώρα τὴ φωτιά, Ἀσταρώδ, καὶ βάλε τὸ λαμπάκι στὴ θέσιν του.

Καὶ ὁ Σατανᾶς ἔβραζε τὸ φιαλίδιον ποὺ κρατοῦσε κάτω ἀπὸ τὴ μύτη τοῦ Θανάτου :

—Μύρισε, τοῦ εἶπε, καὶ δοξίμασε το.

Ὁ Θάνατος τὸ μύρισε κ' ἔβραζε σ' αὐτὸ τὴν ἀκρὴ τῆς γλῶσσης του, μὰ σούφρονε ἀμέσως μὲ ἀποτροπισμὸν τὰ χεῖλη του.

—Καταρωμένο δηλητήριον! εἶπε. Μυρῶζει ἄσχημα καὶ μωκάει τὸ στόμα... Μὰ θαρροῦ πὸς τὸν κάκον κοπίσας, ἀγαπητέ μου ἐξάδελφε. Ὁ ἄνθρωπος ποτε δὲν θὰ διέλθῃ νὰ πῆ αὐτὸ τὸ παρασκευασμὰ σου.

—Ἐχεις ἄδικο, ἀποκρίθηκε τότε ὁ Σατανᾶς. Ὁ ἄνθρωπος

θὰ πῆ καὶ θὰ τὸ πῆν ὄλοῖνα, ὡς ποὺ νὰ σβῆσουν παῖ ἡ τελευταῖες δυνάμεις τοῦ σώματός του καὶ ἡ τελευταῖες ἰκανότητες τοῦ λογικοῦ του. Ὅποιος δοξίμασθ μὰ φρεῖ τὸ παρασκευασμὰ μου, θὰ γίνῃ περ σκλάβος του γιὰ πάντα. Ὁ δοξίμασμένος θὰ πῆ γιὰ νὰ παρηγορηθῆ, ὁ εὐτρωσμένος γιὰ νὰ χαρῆ, ὁ τεμπέλης γιὰ νὰ πῆν θάρος, ὁ θαρραλὸς γιὰ νὰ γίνῃ θρασύς, ὁ ἀδύνατος γιὰ νὰ βροῦ δυνάμεις, ὁ δυνατὸς γιὰ νὰ διπλασιάσῃ τὴς δυνάμεις του. Ὅλοι θὰ πῆνουν καὶ θὰ εἶνε ἡ μεγαλύτερη κατὰρ ποὺ θὰ ἐξασκεῖται ἐπάνω στὴ γῆ.

Λέγοντας τὰ λόγια αὐτὰ ὁ Σατανᾶς χαιροῦλεσε καὶ τὰ χεῖλη του ἀνοίγοντας διάπλατα, ἄρχισαν νὰ φαίνον τὰ βρομικὰ καὶ σούφρα τὸν δόντια. Μὰ ὁ Θάνατος κοινοῦσε ἀκίνητὸν τὸ κεφάλι του μὲ διαπιστία.

—Εἶσα ποῦδ δόξιστος, ἀγαπητέ μου, τοῦ εἶπε τότε ὁ Σατανᾶς. Πρέπει νὰ ἴδῃς γιὰ νὰ πιστέρῃς. Αἱ, λοιπόν, ἴδῃς, δέστε ὄρα σὺ τὴν εἶνα τὸ μέλλοντος καὶ τὸν αἰῶνον... Δέστε! Ἄ, γὰ, γὰ!...

Καὶ τότε μέσα στὸ καταχνθόνον ἔργαστήριον ἄρχισαν νὰ προβάλλουν, σὴν μὰ κινήματοι, τανία, διάφορες παραστάσεις, ὅπως μὰ ἔπαιτα ἀπὸ τὴν ἄλλη.

—Προσέξτε, μούγγρισε ὁ Διάβολος, νὰ ἡ πρώτη εἰκόνα! Μὰ ἀπελευσμένη μητέρα, τραγωδομένη ἀπ' τὰ παιδὰ τῆς ποῦδ κλαῖνε. Τὰ φροεμάτῃ τους δείχνουν πὸς καλύτερονοῦσαν κἀποτε, μὰ τώρα εἶνε κορυφία παιδ. Στὸ πρόσπο τῆς γυναίκας εἶνε ζωγραφισμένη ἡ ἀπελπίσι, ὁ πόνος, ἡ πείνα. Τὰ παιδιὰ ἀνεργώσθη: «—Φομῖ, μητέρα, φομῖ!... Ἡ μητέρα, μὲ μὰ ἀπεργώσθην κίνησι, σπαραξεί τὰ στήθη τῆς... Μὰ στὴ γωνιά, ὁ πατέρας τραγοδοῖ, θεορεῖ τὸν ἑαυτὸ του εὐτρωσμένον!... Εἶνε πιονέμον!... Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς φανότανε ἐγχαριστήριον. Τὰ δαιμόνια, ἡ ἀρρώστειες, ἡ μύστιγες, ἡ κακίες καὶ τὰ ἐγκλήματα ἔβγαζαν ἐπιδρομηματα ἄρχισεν χαρὰς.

—Ἄλλη εἰκόνα, φώναζε ὁ Σατανᾶς. Ὁ γρηὸς ἐνὸς καλοῦ αἰσχρογενεῖα. Εἶνε ὀμορφος, ἔξωτος, μὲ πολλὰ χαρῶματα. Ὁ πατέρας του ἀνεργώσθη ἕνα λαμπρὸ μέλλον γι' αὐτόν. Μὰ αὐτὸς; Ἐχει γίνῃ σκλάβος τοῦ δηλητηρίου μου. Οἱ γονεῖς του εἶνε ἐκεῖ, στὸ βάθος, ἔτοιμοι νὰ τὸν βαναδεύουν στὴν ἀρχαλιά τους. Τὸ ξέρετε... Μὰ ὁ ἐργώσθη, ἡ τῆρεσι δὲν ἔχουν κάνει παιδιάνθρωπο καὶ ἐγκληματία... Καὶ βροῖξει τὸ μαχαῖρι στὸ στήθος του!

Ὅλη ἡ καταχνθονία συνοδεία ἔβραζε ἀλάλαγμους χαρὰς. Καὶ ὁ Θάνατος φάνηκε ποῦδ χαροῦμενος. Ἀπὸ ὄρα τώρα, ἀδίαζε λίγο-λίγο ἀπ' τὸ ἔγρη τοῦ Σατανᾶ τὸν λαμπρὸν του.

—Κιττάζτε, εἶπε καὶ πάλι ὁ Δαίμονας. Αὐτὴ ἐδῶ εἶνε μὰ φροαξή. Ἐκεῖνος ἐκεῖ κλιστογράφησε τὴν ὑπογραφήν τοῦ κρινοῦ του, γιὰ νὰ ὀβση τὴν διὰρ ποῦδε γιὰ τὸ δηλητήριόν μου. Ὁ ἄλλος, σὲ μὲν στιγμὴν παραφορῶς, ἀνοῖξε τὸ κεφάλιν τῆς γυναίκας του μὲ ἕνα τακεκοῦρι. Πῶδ πέρα βλέπετε κλέψην, χαρτοπλάκτες, λοποδοῦτες, κλοδοκῶντες, ἀπορορηγμένους, πατροκτόνους καὶ μητροκτόνους... Ὅλοι αὐτοὶ, χάρις στὸ δηλητήριόν μου, ἀνέβησαν ἕνα-ἕνα ὄρα τὸ σκαλιόπινα τοῦ κακοῦ.

—Μιρῶδο! φώναζαν ἡ μύστιγες, ἡ κακίες, ἡ ἀρρώστειες, οἱ δαίμονες.

Καὶ ὁ Θάνατος κατέβασε ἄλλη μὰ γουλιὰ ἀπ' τὸ ἔγρη τοῦ Σατανᾶ.

—Ἄλλη εἰκόνα! ἐξακολούθησε ὁ βασιλεὺς τοῦ Σκότους. Κιττάζτε ὄρα σὺ αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους. Εἶνε νεοί, γυναῖκες, γέροι, παιδιὰ. Ἐδῶ τὸ δηλητήριον μου θανατοποῦγγρησε. Εἶνε μὰ ὄρα σὺ ἐφελισμένη, ποὺ σβῆει κάτω ἀπὸ τὸ βάρος μῆς κατάρας. Τὰ μῆλα τους εἶνε κομμένα, τὰ σώματά τους σκεφτὰ, ἀσθενῆ. Τὸ ἄματι ποὺ κολιέει στὴς φλέβες τους εἶνε κάταστρο, ὅπως τὸ ἄματι τὸν σκουληρῶν. Τὸ δηλητήριον μου δημιοῦργησε μὰ γενεὰ φαντασματίων. Ἐμπρός, ἀρρώστειες, Τύφος, Φθίσι, Καρχεῖσι, Ραχτιμοῦς, Ἀτροφία, Ἐπιληψία, Ἐμπρός, τὸ παρασκευασμὰ μου σὰς ἀνοῖξε τὸ δρόμο, ἔμπρός!

Καὶ τότε οἱ δαίμονες, ἡ ἀρρώστειες, ἡ μύστιγες, ἡ κακίες, τὰ ἐγκλήματα, ὄρα ἡ καταχνθονία ἐκείνη συνοδεία, ἄρχισεν νὰ βγάσῃ στιγμῶδες καὶ ἀπίστους ἀλλάγαμους. Τὸ ἔργαστήριον τοῦ Σατανᾶ γέμισε ἀπὸ κραγῆς κ' ἀπὸ ξεφρονητὰ ἄγρια, ἀπὸ οὐφιλίσματα καὶ συγκομιῶς δαιμό-

...Μὰ μὲ ἀπεργώσθη κίνησι, ἡ μητέρα σπαραξεί τὸ στήθος τῆς!...

νσιμένους. Ήσθηος, με τα φλογερά του μάτια, με το σαρδάνειο γέλιο του, ο βασιλεύς του Σκότους παρακολούθησε με περιήγνια και με κομπασμό όλη αυτή τη σκηνή. Ο Θάνατος άρραξε τότε το μπουκέτο με το ήγρο του Διαβόλου και το άδειασε όλο στο λάγνεμά του. Έπειτα άρραξε να βγάξει άγρια ξεφωνητά και να χορεύη, ενώ τα κόκκαλα του σκελετού του έβγαζαν τριζόνια άπαισιως κρότους.

— Ξεάδελφε! φώναζε ο Σατανάς. Μέθυσσε, ξεάδελφε!...
Μά ο Θάνατος είχε άφηνήσει. Έκανε ένα λήρημα και άρραξε τη σάββα του Πελέου. Άρχισε να την γραδώνει με φρενιτάδα και άρραξε επάνω στο Σατανά, για να τον άνοιξη το κρανίο... Έξαφνα όμως, σαν να τον κατάλαβε ο άγγελος, τα χέρια του άρραξαν να τρέμουν και τα πόδια του να κλονίζοντα. Και σαν να δέχθηκε ένα τρεμερό, άόρατο πλήγμα, σωριασθηκε χάνια, βγάζοντας άφροσύ από το στόμα του...

Όταν ο Θάνατος συνήλθε, έβλεπε από κείποση όρα, ο Σατανάς ήταν σκιζμένος άπ' έπάνω του με το άώνιο χαμόγέλιο του.

— Ω, βασιλιά του Σκότους, ξεκινάστε μου ξεάδελφε! είπε τότε ο Θάνατος, αυτό που έκανε, είνε άνοήτο από κάθε έπαινο. Εάν ο Παντοδύναμος ξεάγούρασε το πλάσμα του άπό το Θάνατο, σ' άβηξε; για τον άνηθοσο έναν καινούργιο θάνατο και μιά άτέλειστη κατάρρα. Α! σ' άθαμάξω. Έλα να σ' αφίλωσω, ξεάδελφε μου, για το μεγάλο σου κατόρθωμα!

Ο Θάνατος και η Κόλαση άγραλιόστησαν τότε και με ένα φριχτό κλά τους έπεσοφάριαν τη δυνάστη της άνθρωπότητος.

Το ξεγραστίσιο του Σατανά άντηρθηκε άπο κροαγές θειάβιου και νίκης.

Έξω ο άόρατος συνένεμασε για σαρτείνιασε... Ένα άπειράντο σάβανο άπλόθηκε επάνω στη γη...

Αυτή είνε η Φλαμανική παράδοση για το κροαί, για το πιο γριζοί, τη φριχτή αυτή έφερίσει του Σατανά.

ΑΝΡΠ ΚΟΝΣΙΑΝΣ

ΠΕΖΑ ΕΡΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ
Η ΜΙΚΡΟΥΔΑ ΣΟΥΖΟΝ
ΤΟΥ ΚΑΤΟΥΔ ΜΑΝΤΕΣ

Η Σουζόν έπέθανε... Ήταν μόλις δεκαπέντε χρόνων και πέθανε. Την έβλεσαν μέσα σ' ένα μικρό, πολύ μικρό, φρεσφό, όχι πού μεγάλο άπό μιά ζούνια... Και παρηγγείλαν σ' ένα μαμαρά μιά πέτρα για τον τάφο της με την έπιγραφή: «Έδω άναπαύεται η Σουζόν άν πολύ π' έθανε δεκαπέντε χρονών».

Εροήθουν άπο πολύ μαμαρά, άχ! άπό τόσο μαμαρά, για να της ζητήσω ένα φίλ που μου είψε τάξει, άλλοτε, η μικρούδα. Μά κάποιος με συνάντησε στο δρόμο και μου είψε:

— Πώς; Δεν τό ξερεis; Η Σουζόν πέθανε... Ήταν δεκαπέντε χρόνων και πέθανε!...

Μόλις τον άκουσα, έγώ έφώναξα:
— Δεν μπορώ να σε πιστέω! Ύπαρχουν μέσα στη χώρα τόσο γέρο που ζουν άζωια!... Πέθανε η Σουζόν;... Μά τώρα είνε άνοιξη και την άνοιξη δεν μαρμαίνονται οι νεφεζίδες!...

Μά εκείνος μου είπε πάλι:
— «Πέθανε» και την έβλεσαν σ' ένα μικρό, πολύ μικρό, φρεσφό, όχι πού μεγάλο άπό μιά ζούνια...»

Πήγα τότε στο κομητήρι και άρχισα να ψάχνω να βρω τον τάφο της.

— Κιόρε, ρώτησα το φύλακα, μπορέτε να μου πείτε πού έθαψαν τη Σουζόν;...

Κ' εκείνος μου άπάντησε:
— «Όχι, κίόρε... Τό μόνο που ξερω είνε πός παρηγγείλαν σ' ένα μαμαρά μιά πέτρα για τον τάφο της...»

Μά, καθώς έγρανα, είδα σε μιά γωνίτσα, ένα μικρό λευκό όδο μισάνοιχτο, που μόλις είχε άνοιξει... Ω! πόσο ήταν όμοιο και τί όμοια που ήμουν!... «Σίγουρα—είπα τότε—έδώ άναπαύεται η Σουζόν που πέθανε δεκαπέντε χρόνων...» Κ' έσκαψα και φηρα το όδο γλυκά!...

Η ΣΚΛΗΡΗ ΕΛΕΗΜΟΣΥΝΗ

Η γειτόνισσα, που κάθεται επέναντι στο σπίτι μου, πρέπει να είνε πολύ πονετική, γιατί, όταν βγαίνει στο παραθύρο της, φοραει ένα πενιχρό άπο γρή βατίτσα, που άφινει να φαίνεται, τριανταφύλλενο και λευκό, τό επάνω μέρος του στήθους της. Την έβλεπα πολύ συχνά το χειμώνα, ανίεμα άπ' τα τζάμια τη γειτόνισσα μου. Όστόσο δεν ήξερα αν ήταν όμοια ή άσημη.

Είχα άρχισε σήμερα να γράφο ένα συνέτο, που, άν τό τελείωνα, θα γινόταν το όμοιοτερο του κόσμου, με γρήγορα παρήγησα την πένα μου κ' έβηξα στο μπαζόνι μου, γιατί κ' η γειτόνισσά μου είχε βγή στο παραθύρο της... Ω, πόσο ήταν πονετική!... Με άφινε να βλέπω—ώ! τί μεγάλη ή ελεημοσύνη της!—το λευκό της μπράτσο που πρόβαλε μέσ' άπ' τις δαντέλλες.

Ελάχιστες γυναίκες θ' άποφάσιζαν να κάνουν τόσο εύκολα μιά τόσο μεγάλη άγαθοεργία. Αυτή όστόσο, χωρίς κανένα σεμνοτυφία, βγήκε στο παραθύρο της με το μπατίστίνο της πενιχρό, που άφινει να φαίνεται, τριανταφύλλενο και λευκό, τό επάνω μέρος του στήθους του.

Μά άξαφνα πού της παρουσιάστηκε ένας νέος άνδρας χαμογελώντας, έγραφε άπό πάνω της και τη φίλησε στά σγουρά της τα μαλλιά, κοντά στο αυτί!... Είνε ο σίφινος της ταξα;... Δεν ξερω... Όστόσο ξημένο...

Ω! πόσο η ζήλεια μιάς κάνει να φηνοίμε το καλό του άλλου... Προό όληρω άζωια, όταν νομίζα πός έγώ ήμουν ο εύτυχημένος φτωχός, στον άπειρο έκανε την ελεημοσύνη της, η γειτόνισσά μου, που φωνόταν θεία και γρητενική... Τώρα, άπο την κακία μου, λέω μέσα πός δεν είνε και τόσο όμοια—κ' άς μην τό πιστέω!...

ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ ΣΕ ΠΕΡΙΠΑΤΟ

Τώρα που ο Άπριλιτικός ήλιος κάνει ν' άνοίγουν τα λουλούδια, δεν έχεις πού κανένα λόγο, μικρούδα μου, να κάθουσα κλεισμένη μέσα στη χειμωνιάτικη κίμαρη μας, που τόσο είχαμε άγατηρή!...

Ας πός ο προνός έτους είνε γριζοί. Μά έγώ μ' ένα φίλ θα σ' άνοιξω τα βλέφαρα, που γριζέ το βράδυ μ' ένα φίλ σου τάλεισα...

Έλα!... Πέρα στις φραγές, όπου τ' αράζωια έχει ξεανώθει, η άνθισμένη σου χάρη θα όσση το καλό παραδέλιγμα στα λουλούδια. Άμα δούν το κορμάξ σου, ξεκομπάμενο κοντά στο λαμό, η λήφτες πεταλούδες θα ποιν τό μικρό όδο που είνε άζωια κλειστό:

— Δεν έχεις πού κανένα λόγο να μόνες κλειστό!... Άνοιξε και σ' και μισορόβησε!...

Κ' έπειτα, όταν θ' άναγαρήσεις στην πόλη, ποτιομένη όλόκληρη άπό τ' άρωμα της άγής, με τό κελιάδισμα των ποτλόν στη φωνή σου, θα γειμισέ με τις δροσερές και τα τραγούδια της άνοιξουσ την μικρή χειμωνιάτικη κίμαρη μας, την καλή χειμωνιάτικη κίμαρη, όπου τόσο είχαμε άγατηρή!...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΙΩΣΗΦΙΝΑ ΚΑΙ ΝΑΠΟΛΕΩΝ

Ο Ναπολέων έπήρξε στον ποδο του γάμο ξεαριστό άτιγής, τουλάριστον στην άρχή. Η Ιωσηφίνα, όταν άπεφάσισε να τον πάρη, δεν ένοιωθε γι' αυτόν το παραμυρδό αίσθημα, άπως όμοιάζει και η ίδια σ' ένα γράμμα της, άπεφηνόμεινο σε κείποια φίλη της:

«Έγνώρισε στο σπίτι μου—της γράφει—τόν στρατηγό Βοναπάρτη. Έ, αϊτός λοιπόν έπιητέ ν' αναλάβη τα καθήκοντα παρός των τέκνων του Άλεξάνδρου με Μπωαφινά και σίφινος της χώρας του! Τον άρασταί; είνε φριχτό να με ρώτησε. Λοιπόν... όχι! Αισθάνομαι, τότε, άποστορφή γι' αυτόν; Όχι, θεέ μου... Βοήσωμα άπλούστατα σε μιά γλυφή φριχτή κατάσταση, η όποια μου είνε άφύρητος...»

»Ο Μπαρράξ μ' έβεβαίωσε όν άν παντρευτώ τον στρατηγό, θα τό άνάθεση την άρητορατηρία της Στρατίας της Ίταλίας, Ο Βοναπάρτης, γριζέ, μιλώντας μου για τό ζήτημα αυτό, που έχει προκάλεσε την ζήλεια όλων των συναδέλφων του, μου έλεγε: «Μηπως θαρούν πός έχω άνάγκη προστασίας για να επιτύχω; Θάωθη καρός που θα λοζίζοντα όλοι τους πούλ εύτυγεις άν καταδεχθώ προστατενωσέ έγώ. Στο πλερό μου έχω τό σασθί μου και αυτό μου άοζει για να φθάσω άπον θέλω έγώ...»

»Τί να σού πώ... Η γελία αυτή άπτεταπειθήσε μεταδίδεται καιμιά φορά τόσο δυνατά και σε μένα την ίδια, όστε φηνω έπέρω του σημειου να νομίζω ότι θα μωροίσα να κάω ότι θα μου έπέβαλε ο παράξενος αυτός άνθρωπος... Μπαρεί όμως να έτολογική κανένας σε τόση φαντασία;...»

ΗΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ

ΤΟ ΧΡΩΜΑ ΤΟΥ ΠΕΝΘΟΥΣ

Τό χρώμα του πένθους δεν είνε τό μαυρό σ' όλες τις χώρες, όπως θα ήπιδετε κανείς. Οι Κινέζοι στο πένθος τον μεταχειρίζοντα το λευκό χρώμα, που συμβολίζει γι' αυτούς την έλπιδα και την παρηγοιά. Στην Περούα τό χρώμα του πένθους είνε τό καφετί, στην Μπαζιλιά τό βαθύ γαλάζιο, στην Άδισσηνιά τό σταχτί, τό όποιο συμβολίζει τη γή, όπου έπιστρέφουν όλοι οι άνθρωποι. Στην Αίγυπτο και στη Βοσφία τό χρώμα του πένθους είνε τό κίτρινο και στην Τουρκία τό λιλά. Έπίσης σε μερικά μέρη της Άσίας διασφάειται άζωια ένα πανύχαρο έθιμο, κατ' ό το όποιο οι σινωδιόντες την κηδεία μικρού παιδιού, είνε όλοι ντυμένοι στα λευκά.

